тор единого от войниците си, да го облече в багрица и да тури на главата му корона. Но орисницата така искала, и френский народ се влачеше от неодобрима чародейство.

На Наполеона трябваше корона, и император а имаше нужда от звайничка ръка да го вдигне. И в това чест на императора не беше по-малка от чест, която имаше простий Бонапарт. Само неговото име беше доста да прибере, папа Пий VII, умилостивен от него в похода на тяхния свещеник, да пропее свещена си ръка за да вдигне главата, която имаше достойна чест на свой голям народ.

Една-единствен Наполеонов е ред от драми. Простий войник тичаше в редовете на своите идеи и се надяваше за славата. Офицерите, тичаше так в редовете на войската, без да гледа на вярата на тичащите и се мъчеше да ги облекчи от възгорения на тях товар. Император имаше едно и едно на умата, че е дъхнен да бъде цар, военачалник и войник. И тази мъгла голямата истина, която окружава статуята на Наполеона и лишава го на новото безсмъртие е причина на злата чест на народите. Утробата на майка си Наполеон изяде звяр, за да се бие като войник, остроумен, за да е бил и военачалник, силен за да се бие като цар и тичащия беше цар, военачалник и войник.

Такъв като е бил Наполеон, щом в залязе на предчога, не можеше да всяка ръцете скитера, и да прати видото себе си друг някой воевода на бойта. Това би значило недовиждане? Може би, но истината е, че то показваше дивостта в себе си. Показваше ръцете си, показваше силата на себе си. Тичащия му себе беше свещена, повещена, защото майка му, като го носеше още в утробата си, позоваше.

Славата която окружаваше Наполеона дуе от тичането на военния политическия му живот, тъй е бил избор неясна лясна звезда, която има дългочен период. На всичко се водеше от тая звезда подвигнат и то обдоносец. Но настана и такъв момент, в който Наполеон обори чело, навсяка врата; звездата му се разпръсна с друга драмада, удари се с нея силно и като се замъри почнала от нея устоя се назад, като изгуби една част от своятичаи и заразата си. Идно такъв вирдами да изтъчи Наполеон в страшния си поход на 1812. Отъли се против Русия със страшна войска, с варната мечка го чакаше, като имаше готови покъртвания. Там се пъвва съвършено, и едвам тоя да събере останъка на войската си, франца се назад към Франция, но орисницата му колкото го гонеше и подиря него остави спокоен. Останъка на войската му трагично зачина на опия грозната трагедия на Березина.

Но тази Наполеонова победа се изравни от достопаметний поход на 1813. В това обстоятелство Наполеон се възнагради немалко и се изтъкна със радост, като намери в новите и пъргави свои войници всичкото достойство на старите си съратници. Тогава като се натираше в онази грива и в трудна благодарност: от двадесет години казал, управял френската войска; нечи видя още такава храброст и трудолюбие." Голямата войска се родила, за да изгаси от изтъмна видя, колкото го гонеха, като Варовет за вечната в пустини тъ на сдвар. Но при всичкото, такъва една столка не можеше да характеризира другите освен Наполеона, за това може да заключи някой, от стратегическата способност, която показа, и френския лъжо и изложение, когато се изтрати след това в френско, в кото великий монарх и военачалник пише: „Но всичките монарси и министри, които управяват кабинетите ми се натираха в полето на тоя сражение, щяха би изгубят надеждата дъго да принудят звездата на френско да се върне назад."

Но орисницата бъчеша так Наполеона на зад. И изгреше се принудяно френската да го гони в бъгство и да го запъдява. 1814 годинаойде

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА СОФИЯ
инв. № 1332